

Joshua

Vader, vriend, zanger
en moe. Joshua
Nolet, frontman van
Chef*Special, rent
zichzelf regelmatig
voorbij, ten koste
van alles. Daar werkt
hij nu aan.

INTERVIEW **Stephanie Brandes** FOTOGRAFIE **Kwadwo Amfo** STYLING **Graziella Ferraro** HAAR EN MAKE-UP **Amber de Wilde de Ligny**

PAK EN T-SHIRT
AMERICAN VINTAGE,
SJAAL PRIVÉBEZIT

Maandagochtend ruim vijf uur voor de afgesproken tijd hangt Joshua Nolet aan de telefoon: 'Wij hebben vanmiddag afgesproken en daar heb ik heel veel zin in, maar ik moet dit even proberen: ik ben net terug van onze Europese tour en ik merk dat Ca (zijn verloofde Caroline, red.) echt even behoefte heeft aan een hele

dag doorwerken zonder dat ik weer weg moet. En ik wil graag een dag bij de kinderen zijn, voor mij is dat ook goed. Dus de vraag is of je donderdag kan? Je mag nee zeggen.' Het werd een ja, drie dagen later is prima. Dankbaar hangt-ie op.

Hoe was het maandag, met je kinderen?

'Heel fijn. Dit was de eerste keer dat ik ging touren terwijl ik een baby van een paar maanden thuis had zitten. Met de vorige baby, Coco (nu drie, red.), deed ik alleen maar shows in Nederland, dus sliep ik thuis. Toen ik laatst thuiskwam dacht ik: nee, dit klopt niet. Het klopt niet om drieënhalve week weg te zijn van je baby die er nog maar zo kort is. Op tour appten en belden we veel, maar dan ging ik lekker naar bed om door te slapen en appte Ca: 'Jones is al drie uur wakker.' Ik voelde hoe zwaar het was voor haar en ik voelde me op mijn beurt weer schuldig en machteloos. Toen ik jou belde, had Ca net een lekkere flow te pakken met het schrijven van haar boek, iets wat ze al heel lang probeert, maar ze heeft natuurlijk nooit tijd als moeder van drie en met mij als partner, die veel weg is.'

Je komt over als iemand die goed aanvoelt wat je vriendin nodig heeft.

'Nou, ik ben dit echt aan het leren, ik wil nu niet doen alsof ik de perfecte guy ben. Ik zorg namelijk dat ik doe wat ik wil, ook al prop ik het ergens

tussen, dan moet alles wijken, metéén. Dat gaat vaak ten koste van iedereen, en eigenlijk ook van mezelf. Dat is een slechte eigenschap natuurlijk, een klassiek ADD-trekje, snel op impulsen afgaan. Vroeger kon ik na een hele dag ratrace op de bank liggen en naar het plafond staren om bij te komen van alle prikkels. Nu kom ik thuis en zijn er drie kinderen die allemaal aandacht verdienen van mij en dat wil ik ze ook geven, maar ik ben op. Mijn intentie op de terugvlucht naar huis was dan ook om meer zuivere tijd met het gezin te hebben, om bewust aanwezig te zijn.'

Na een periode van casual daten ging Joshua tijdens de covid-lockdown samenwonen met zijn grote liefde Caroline en haar zoon Sam, nu acht. Weinig prikkels, veel tijd, ze vormden al snel een gezin. Drie jaar geleden kwam daar Coco bij, hun eerste dochter. 'Die denkt dat de hele wereld van haar is, dat wordt er een later. Ze doet me heel erg aan mezelf denken, ze danst en zingt de hele tijd.' Tijdens een vakantie eerder dit jaar vroeg Joshua Caroline spontaan ten huwelijk, kocht in de ochtend een ring, zong in de avond een lied. Nu alleen nog tijd vinden om dat huwelijk te plannen. 'Ca en ik zijn al twee weken bezig om een uurtje te vinden om samen even te kletsen. Een uurtje!'

Wat is er dan zo belangrijk dat alles moet wijken, je werk?

'Dat kan van alles zijn. Een geniaal idee voor een lied of iets leuks willen doen voor iemand anders. Dan denk ik: o, maar diegene gaat morgen trouwen en heeft dit nog nodig. Dan verzet ik hemel en aarde om dat meteen te regelen. Rij ik ergens naartoe, breng ik ook nog de kinderen eerst langs oma. Achteraf ben ik dan supertrots op mezelf, maar het is wel ten koste gegaan van mijn *peace of mind*. En iedereen's *peace of mind*. Voor wie doe ik dit dan, hè? Ik maak bijvoorbeeld ook meer vrienden dan goed voor me is. Ik heb helemaal geen tijd om al die vriendschappen ►

**Als ik thuiskom,
zijn er drie
kinderen die
allemaal aandacht
verdienen en dat
wil ik ze ook
geven, maar ik
ben op**

PAK OFF-WHITE, T-SHIRT
ESSENTIEL ANTWERP,
KETTING BONNIE
STUDIOS

Ik maak meer vrienden dan goed voor me is. Ik heb helemaal geen tijd om al die vriendschappen te onderhouden

OORBEL BIMBA Y
LOLA, TANKTOP LEVI'S,
BROEK MARTAN

TANKTOP H&M
ATELIER, KETTING
IBU JEWELLERY

te onderhouden, maar ze zijn wel oprecht, want ik denk op dat moment: o, ik ben zo benieuwd naar wie jij bent, ik vind je inspirerend en leuk. Heb ik er wéér een, terwijl ik mijn moeder al een maand niet gesproken heb. Dan appt ze: ‘Josh, check je af en toe even in bij je moeder?’”

Maar je durft dus wel af te zeggen.

‘Dat is nieuw, jij was mijn oefening. Ik begin te leren om beter voor mezelf te zorgen. Mezelf afremmen vind ik vaak lastig. Laatst nog, dan wéét ik: het is beter als ik nu naar bed ga, ik voel dat ik oververmoeid ben, maar nee, dan ga ik toch nog op uitnodiging naar een Ajax-wedstrijd, want Ajax. Wanneer zoiets gebeurt, trekt mijn lijf vaak aan de bel. Vorig jaar kreeg ik een hernia, of ik word heel ziek.’

Wordt het nu een dubbele hernia of ben je nog op tijd?

‘Haha, ik ben nog op tijd, geloof ik. Hoop ik.’

Joshua werd geboren in Portugal, waar hij met zijn ouders en tweeën-half jaar oudere zus Johanna in een gemeenschap woonde, die later een sekte bleek. Toen zijn vader ontdekte dat de leider langzaam emotioneel en financieel bezit nam van hun levens, verhuisden ze zonder plan en geld halsoverkop terug naar Nederland, Joshua was toen drie. Uiteindelijk vestigden ze zich in Haarlem, kwam er een zusje bij, Misja, en kon het gezin bouwen aan een toekomst. Maar in 2012 overleed Joshua’s vader na een kort ziekbed aan kanker, waarover hij de hit *In Your Arms* schreef, en in diezelfde periode vertelde zijn moeder hem dat ze al langere tijd bipolair is – een diagnose die Joshua later ook kreeg. ‘Vond ik heel arelaxed. Alsof er werd gezegd: ja, maar jij bent een beetje kapot.’

Over hun roerige jeugd en over *fawning* (pleasen) als overlevingsmechanisme – naast *fight*, *flight* en *freeze* – schrijft zijn zus Johanna openhartig in haar debuut *Ik begin geloof ik te bestaan*, dat eind maart is verschenen. ‘Ik ben zo trots op haar,

iedereen die het maar horen wil, vertel ik over dit boek. Ik heb van tevoren al delen mogen lezen, maar heb het boek nog niet uit, ik ben een trage lezer.’

Staan er tot nu toe dingen in die nieuw voor je zijn?

‘Dat Jo en ik als kind alles deden om elkaar te laten schrikken. Dat ik blijkbaar een keer een halfuur doodstil verstopt zat onder haar bed, te wachten tot zij naar bed ging terwijl zij in dezelfde kamer in haar dagboek aan het schrijven was. En dat dit tekenend is voor hoe volhardend ik kan zijn als ik iets in m’n hoofd haal. Ik kan het me niet meer herinneren, maar ik zie het mezelf zo doen. Maar ook hoe erg zij haar best heeft gedaan om een connectie met mij te hebben en dat dit totaal langs me heen is gegaan. Dat zij in de beginfase van Chef’Special onze merch ging verkopen, maar dat ze dit vooral deed om dicht bij mij te zijn, omdat ze me anders nooit zag. Ik wist dat niet, had daar ook geen oog voor.’

In haar boek kom je over als...

Onderbreekt: ‘Een klootzak.’

Mwah, ik zou eerder zeggen: als iemand die geen tijd voor haar

heeft, maar vooral ook niet maakt.

‘Ja, dat klopt. Ik voelde vaak haar teleurstelling en dat zag ik op mijn beurt als een veroordeling. Ik heb het weer niet goed gedaan als broertje, dacht ik dan.’ Zijn stem breekt, tranen vullen zijn ogen. Huilend: ‘Ik vond het ook gewoon confronterend. Er is iets stukgegaan toen papa doodging. Ik zag mijn moeder wegvliegen, ik zag Misja stiller worden, en ik zag Johanna op allerlei onhandige manieren ons weer bij elkaar proberen te brengen. En omdat het zo duidelijk was dat mijn relatie met Jo stroef verliep, werd ik continu herinnerd aan het feit dat ons gezin eerst heel hecht was, maar nu uit elkaar geflikkerd was. En dat is meteen iets heel groots om mee te moeten dealen, daar had ik helemaal geen zin in. Ik snap dat het haar verdriet heeft gedaan, maar ik vluchtte liever voor de pijn dan dat ik ‘m voelde.’ ►

SHIRT EN BROEK H&M
ATELIER, JAS LIVE FAST
DIE YOUNG, ZONNEBRIL
A.KJÆRBEDE, STROPDAS
EN OORBELLEN
PRIVÉBEZIT

SHIRT SAMSØE
SAMSØE, ZONNEBRIL
A.KJÆRBEDE

PAK AMERICAN
VINTAGE, BLOUSE
KOLIBRIE

Door veel zelfonderzoek kwam je zus erachter dat wat ze van jou verwachtte, eigenlijk iets is wat ze van jullie vader verlangde. Iemand die, toen hij nog leefde, ook nooit echt aanwezig was, altijd aan het werk.

‘Ik heb altijd al het gevoel gehad dat ze iets van mij verwachtte wat ik niet kon waarmaken. Dat werd nooit uitgesproken, maar ik voelde: ik heb jou blijkbaar pijn gedaan, ik moet dat goedmaken, ik heb geen idee hoe en dat verstikt me. Jo heeft volgens mij op een gegeven moment bedacht: dit is te pijnlijk voor mij, ik geef steeds en krijg niks terug van Josh, en toen is ze haar hart gaan beschermen en haar houding naar mij toe gaan veranderen. Ze werd harder, kouder, nam afstand. Ik heb haar heel lang best kil gevonden. Ik denk snel: dat is iets wat ik verdienen en daar moet ik mee dealen. Daar heb ik haar nooit op aangesproken, tot vorige week. Toen zei ik: ‘Holy shit Jo, maar dit verdienen ik niet! Want je doet nu alsof ik jou expres pijn heb proberen te doen, en dat is niet zo.’

Je werd zowaar een beetje boos. In jullie laatste single *C’est La Vie* zing je: *I can’t be mad at you, so I’m mad at me*, in een ander interview gaf je aan dat jij en je vriendin zelden ruziemaken. Is boos worden nieuw voor jou?

‘Ja, dat is een dingetje. Ik ben er onderhand achter dat boosheid een belangrijke kleur is in het hele palet van emoties, om bij het verdriet te komen dat er vaak onder ligt. Ik ben ook nooit boos geweest op m’n ouders, maar van die beginfase moet ik wel een tik van de molen hebben gekregen, het waren mijn vormende jaren, daar is natuurlijk wel iets misgegaan, maar ik weet niks meer. Mijn moeder heeft gezegd dat ze wacht totdat ik haar het vuur aan de schenen leg, want ze wil dat ik daar vragen over stel. Ik heb alles meteen geïnternaliseerd, word vooral boos op mezelf. Liefdesverdriet heb ik ook nooit gehad, dat hoort hier volgens mij ook bij. Ik verval snel in begrip en empathie, kan de situatie meteen vanuit een ander bekijken. Tot vorige week, dus. Toen voelde ik echt: ja, maar *fuck you*. En

dat heeft iets in gang gezet, ook voor de relatie tussen Jo en mij. Dat ik eindelijk voor mezelf opkom en op m’n plek ben gaan staan. Sindsdien flowt het meer.’

Ben je bang voor woede vanwege de destructieve kracht die het kan hebben?

‘De grap is dat ik heel veel woede in me heb die ik continu onderdruk, tot die er in één keer uitkomt, altijd naar spullen gericht. Dan struikel ik over een speeltje dat niet op de goede plek ligt: ‘Godverdomme!’ klinkt het dan. Of keihard vloeken tegen m’n laptop. Als de kinderen vroeger niet luisterden, kon ik ook mijn stem verheffen.’ Schreeuwt: ‘En nu is het genoeg! Dan zag ik iedereen in huis verstijven, die kleine lijfjes bang worden, schrikken. Dat doe ik nu niet meer, zo wil ik niet zijn. Als het dan toch een keer gebeurt, zeg ik meteen: ‘Sorry dat papa schreeuwde, ik wil niet tegen jou schreeuwen, ik ben gewoon moe en ik wil dat je luistert, maar je verdient het niet om tegen geschreeuwd te worden. Zullen we opnieuw beginnen?’ In *repair* ben ik heel goed, daardoor leer je ze ook dat ze zich niet schuldig hoeven te voelen of dat ze zich gaan schamen als ze een keer iets stoms hebben gedaan. En dat ze sorry leren zeggen.’

Voor jou hebben ze *ragerooms* uitgevonden, kun je helemaal tekeergaan met een knuppel.

‘Nou, zoiets wil ik echt een keer doen.’

Klinkt wel alsof je je verantwoordelijkheid neemt, als man tegenwoordig extra belangrijk. Heb je ooit ergens steken laten vallen, wat die verantwoordelijkheid betreft?

‘Vast wel. Als een vrouw zei: ik heb geen seks op de eerste date, kon ik denken: ja, wacht jij maar, met mij wel. Dan was ik helemaal bezig met hoe ik haar de avond van haar leven kon geven. Dat zag ik als een sport, een *tailor made experience* die geweldig zou moeten zijn. Nooit over haar grens heen, maar ook niet altijd even zuiver. Als niemand je bij de les houdt en ►

Joshua Nolet (37) zit al zeventien jaar in de succesvolle band Chef'Special, bekend van hits als *In Your Arms* en *Amigo*. Hij woont samen met verloofde Caroline (kindertherapeut), bonuszoon Sam (8) en dochters Coco (3) en Jones (6 maanden) in Haarlem.

je zelf geen urgentie voelt, mis je dingen. Alhoewel ik altijd invoelend ben geweest, ik ben opgevoed door vrouwen.'

Hoe probeer je die urgentie mee te nemen in de opvoeding van je dochters?

'Ik gebruik de wisselwerking met hun broer. In het begin had Sammie, toen vijf, best veel aandacht nodig van Coco. Hij zag ons haar de hele tijd kusjes geven, dat wilde hij natuurlijk ook doen. Als ik zag dat Coco dat niet wilde, maakte ik daar een moment van. Dat doen we niet, zei ik dan, ik leerde hem naar haar te kijken. Misschien wil ze een high five of misschien wil ze even spelen. Ik voelde gelijk: hier moet ik iets mee, dit is belangrijk. Ik wil niet dat hij denkt dat hij een meisje een knuffel of kusje kan geven wanneer hij dat wil, want hij kon ook een beetje drammen: 'Jawéhel!' Shit, dacht ik, het begint nu al.'

Joshua is zelfreflectief, durft zichzelf tegen te spreken, legt meteen zijn ziel bloot en gaat graag de diepte in. 'Small-talk vind ik lastig, behalve als het over voetbal gaat. Op zondag staat bij ons Ajax aan en dan is het zoete inval, loopt iedereen in en uit, is er lekker eten, spelen alle kinderen met elkaar, gezelligheid.' Hij praat net zo makkelijk over gevoel als over voetbal, heeft een gespierd lijf, maar komt zacht over, draagt soms een oorbel en soms weer niet, typisch iemand die ze in de jaren negentig een metroman zouden noemen.

Je zus zegt dat je de laatste tijd meer speelt met feminiene en masculiene kwaliteiten. Wat bedoelt ze daarmee, de knalroze glitternagellak die je nu op hebt?

'Nee, dat is nog van deze shoot, maar Coco vond 'm zo mooi dat ik 'm nog even heb laten zitten. Ik denk dat ik veel meer speel met een zachte, empathische manier van leiden, zoals

vrouwen dat zo goed kunnen. Openlijk mogen twijfelen bijvoorbeeld, ik vind twijfel prachtig. Maar nee, mannen moeten dingen meteen zeker weten, als een feit brengen, het zit zus of zo, het moet waterdicht zijn. Terwijl ik het veel krachtiger vind als je nog helemaal geen antwoorden hebt, als je terug mag komen op dingen, als je zoekend bent en in die kwetsbaarheid flexibel blijft. Dat, en huilen. Gewoon huilen.'

Sprak de man die is opgevoed door drie vrouwen. Veel mannen zijn gesocialiseerd om hun sensitiviteit juist te onderdrukken.

'Ja, dat zie ik ook in mijn eigen omgeving. Wij mannen mogen geen zwakte tonen, anders flikkert alles in elkaar. Bullshit, natuurlijk. Ik wil juist over gevoel praten en mensen echt kunnen zien, dat zijn inderdaad kwaliteiten die ik van mijn moeder en zussen heb geleerd. Ook zoiets: mannen doen niet per se snel iets liefs voor elkaar. Gewoon, een *random act of kindness*, iets lekkers van de bakker meenemen, of zo, echt attent zijn. Vrouwen zijn daar zo goed in, en ook ik heb iets heel zorgzaams in me zitten. Dat komt eruit als ik met de kinderen ben, dan zit ik drie uur lang te oefenen op een Elsa-vlecht. Dat is toch vet?'

Klinkt als een vette vlecht, ja. Tot slot: wat betekent man-zijn voor jou?

'Een krachtige aanwezigheid waarop je kunt leunen. Volgens mij ben ik nog te vaak onvoorspelbaar om echt op te leunen. Als Ca en ik straks getrouwd zijn, wil ik dat zij voelt: hij is stabiel, gaat niet meteen op impulsen af. Ik wil iemand zijn die aanwezig is, zijn pijnen onderzoekt, het overzicht bewaakt en zegt: kom maar, ik ben er.' •

TOP KNOWLEDGE-
COTTON APPAREL,
KETING LOUMI
JEWELLERY

assistent-styling Julia Köksal, productie June Peters, met dank aan Studio Superstom